

DE CODE NAPOLÉON EN HET GEBREK AAN OPENBAARHEID IN DE NEDERLANDSE RECHTSPLEGING

Prof.dr.ir A.F.P. van Putten, M.E. Van Putten – Veeken, B.A. en Prof. M.H.P.M. van Putten Ph.D.

Stichting Hollandpromote.com, Postbus 1200, 5602BE Eindhoven

SAMENVATTING

Openbaarheid van rechtspleging is een grondbeginsel van een eerlijke, onafhankelijke rechtspraak.¹ Dit is terug te vinden in vele wetsartikelen en internationale verdragen. Op 21 maart 1804 is de code Napoléon, ook wel “code civil” genoemd, van kracht geworden, waarop de Nederlandse (burgerlijke) rechtspleging is gebaseerd, en waarmee het gewoonterecht vervangen werd door een gecodificeerd rechtssysteem. In 1809 werd voor Nederland het wetboek Napoléon ingevoerd en daarmee het Romeinse Gewoonterecht afgeschaft. In 1829 is voor de tweede keer het Romeinse recht in Nederland afgeschaft. (Wet AB)². In de dagelijkse praktijk van de Nederlandse rechtspleging, blijkt openbaarheid een farce te zijn geworden. De van toepassing zijnde wetten op openbaarheid worden met voeten getreden en vervangen met een beroep op het Gewoonterecht. De vermelding “in het openbaar uitgesproken in aanwezigheid van de griffier” is vaak in strijd met de feiten. Ook komt het voor dat de vermelding “in aanwezigheid van de griffier”, ontbreekt. Na een inventarisatie van de van toepassing zijnde wetsartikelen, wordt aan de hand van gedane waarnemingen onderzocht, hoe deze inbreuk op openbaarheid zich in de dagelijks praktijk manifesteert en hoe deze zich verhoudt tot onze wetgeving. De codificering van het Nederlandse civiele recht blijkt in de praktijk een illusie te zijn.

INLEIDING

Minuten, afschriften en grossen daarvan, bij meervoudige kamers van diverse gerechtshoven, in de sector civiel, worden valselijk opgemaakt.³ Voor het valselijk opmaken van een geschrift, hier meer specifiek een authentieke akte⁴ is **niet-openbaarheid** een conditio sine qua non. Door het ontbreken van openbaarheid en de onmogelijkheid van “public scrutiny,” duurt dit valselijk opmaken onbepert voort. Waarom de Nederlandse rechtspraak de fundamenteën van de openbaarheid van rechtspleging schendt en hoe een en ander hersteld dient te worden, rechtvaardigt een apart onderzoek.

Openbaarheid in de rechtspleging wordt sinds mensenheugenis beschouwd als behorend tot de grondslagen van de rechtspraak⁵. **Openbaarheid in de rechtspleging wordt gedefinieerd als het totaal van de procedures en de naleving daarvan, waardoor publieke controle (public scrutiny) van het rechtsproces wordt gewaarborgd.** Bij niet

---

¹ Art. 121 Grondwet.

² Colleges rechtsgeschiedenis, Universiteit Maastricht.

³ Van Putten et al., NJB, 24, 17 juni 2005.

⁴ 1317 code Napoléon, An authentic act is that which has been taken by public officers whose duty it is to draw up instruments in the place where the act was reduced to writing, and with the requisite solemnities.

⁵ Zie ook openbaarheid in Corpus Juris Civilis.

naleving van het grondbeginsel van openbaarheid van rechtspleging, stelt met zich buiten het gesloten systeem van de normale procesorde. Het instellen van cassatie hiertegen is geen remedie⁶. Mede gelet op het feit, dat de rechterlijke macht betaald wordt uit belastinggelden van de burgers, dienen rechters verantwoording af te leggen van de invulling van hun publieke taakuitoefening en de twee basisprincipes - vrijheid en gelijkheid - van de code Napoléon te respecteren. Alleen dit kan het vertrouwen in de rechtspraak verdienen. De burger heeft recht op een eerlijke, onafhankelijke en **openbare** rechtspraak.

21 maart 2004 was het 200 jaar geleden, dat de code Napoléon (code civil) van kracht is geworden. Daar destijds in geheel West Europa de wetgeving een "lappendeken" van meer dan 200 verschillende wetgevingen was, is het de grote verdienste van Napoléon geweest hier eenheid in te brengen door de invoering van zijn code civil. Afgezien van een aantal wijzigingen, welke in de loop der tijd zijn doorgevoerd, is de code civil nog steeds de basis, van de Nederlandse wetgeving, evenals dat het geval is in de meeste West Europese landen en in Latijns Amerika. Een van de belangrijkste constitutionele grondbeginselen is **openbaarheid** van rechtspleging, zowel van de **terechtzitting**, als van de **uitspraak**. Deze grondregel is vastgelegd en verankerd in art. 121 Grondwet en reflecteert zich in vele andere wetten.

Het algemeen belang is pas gediend als de rechtspraak openbaar is en onderworpen aan publieke controle⁷. Vertrouwen in de rechtspraak blijkt niet vanzelfsprekend te zijn. Uit de huidige praktijk blijkt, dat het vertrouwen van de burger systematisch en structureel beschaamd wordt, doordat op een volstrekt onverantwoorde wijze wordt omgegaan met de waarheid, feiten, bewijsmiddelen en procedures. Waarheidsvinding blijkt vaak een volstrekt ondergeschikte rol te spelen. Deze handelwijze is onverenigbaar met de principes van vrijheid en gelijkheid. De schriftelijke weergave van de gronden waarop de beslissingen worden genomen zijn vaak onduidelijk verwoord⁸. Volgens mv. Prof. Dr. L.E. de Groot - van Leeuwen, wordt eerst de uitkomst bepaald en daarna het "verhaal" er omheen geschreven.⁹

"Gewoonte en Wet zijn gelijken: een gewoonte kan derhalve een wet buiten werking stellen, en andersom", volgens het Romeinse recht.¹⁰ Dit impliceert een dualistisch rechtstelsel, geheel in strijd met de spirit en letter van de code Napoléon, die de basis vormt van ons rechtstelsel¹¹. In Nederland is het Romeinse recht niet voor niets twee keer afgeschaft, in 1809 en in 1829.

Als door mr. J. H. Huijzer, waarnemend voorzitter van de eerste burgerlijke kamer Amsterdam, met betrekking tot de opmaak en ondertekening van afschriften en grossen door anonieme administratief medewerkers van het gerechtshof, in plaats van door de voorzitter

---

⁶ Een onzindelijke interpretatie van begrip en doel van openbaarheid is in de uitspraak van de Hoge Raad, HR 13 september 1991, nr. 14149 verwoord. Het gestelde, dat "wanneer een rechterlijke beslissing door een uitspraak in het openbaar tot een vonnis is geworden, daarop niet meer kan worden teruggekomen", is nu juist een *contradictio in terminis*. Daarmee wordt dus de controle weer buiten werking gesteld. De Hoge Raad had zich niet ontvankelijk dienen te verklaren. Zie nogmaals de definitie van openbaarheid. Zie ook art. 382 Rv.

⁷ Vergelijk the nuclear test-ban monitoring satellites Vela (US) and Konus (USSR), which serendipitously discovered cosmological flashes of gamma-rays. Beide partijen controleren elkaar met behulp van satellieten op de naleving van dit verdrag.

⁸ <http://www.napoleon-series.org>: art. 4 van code Napoléon, Preliminary Title, March 5th 1803, "The judge who shall refuse to determine under pretext of the silence, obscurity, or insufficiency of the law, shall be liable to be proceeded against as guilty of a refusal of justice." Zie ook artt. 19 tot en met 26 Rv; artt. 11 en 13 Wet Algemene Bepalingen.

⁹ Zie thema nummer van *Ars Aequi*, "Krom ~Recht: over misstanden in het recht," juli / augustus 2005.

¹⁰ Zie http://nl.wikipedia.org/wiki/romeins_recht.

¹¹ In een dualistisch rechtstelsel heeft de rechter een onbegrensde keuzevrijheid van argumenten, waarmee de principes van een gecodificeerde wetgeving buiten spel worden gezet.

en de griffier van de terechtzitting, gesteld wordt: “...zoals bij dit Hof sinds jaar en dag te doen gebruikelijk in civiele zaken, ondertekend door de rolraadsheer en de rolgriffier.”¹² En als door mr. W.J. Bennekom, plaatsvervangend voorzitter van Raad van Discipline in het ressort Amsterdam gesteld wordt: “Dit is een sinds jaar en dag, bij het in aanmerking komende gerecht, bestaande usance,”¹³ dan wordt volstrekt onjuist en geheel in strijd met ons rechtssysteem, teruggevallen op het gewonterecht van het Romeinse recht (ius civile). De motiveringsplicht wordt eveneens geheel omzeild en daarmee valt men terug op rechtspleging van voor de achttiende eeuw, toen geen motiveringsplicht voor rechters bestond.¹⁴ “Usance” is dan ook geen juridisch argument en vindt geen grondslag in de wet. Sterker nog, zoals al gezegd, het is al twee keer afgeschaft! Deze argumentatie zal verder worden aangeduid als “**De Huijzer –Bennekom code**”.

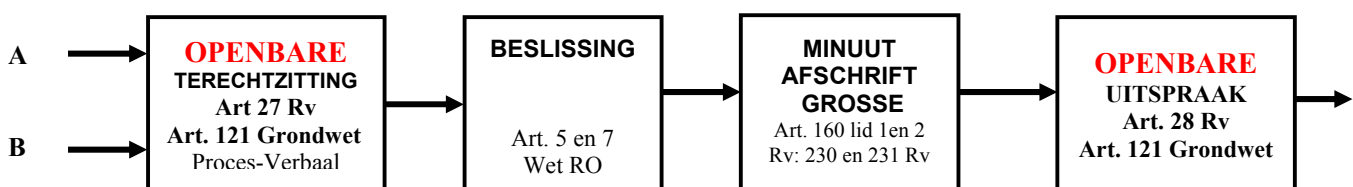
In dit onderzoek wordt de nadruk gelegd op het grondbeginsel van **openbaarheid** van de rechtspleging. Openbaarheid wordt geëffectueerd tijdens de openbare behandeling der **terrechtzitting** en tijdens de **openbare uitspraak**. De praktijk (= fenomenologie) wordt aan de wettelijke voorschriften (= theorie) getoetst.

Van openbaarheid van rechtspleging, zal blijken dat hiervan in de dagelijkse praktijk in civiele zaken, niets is terug te vinden. Daarmede zijn de principes van een eerlijke en openbare rechtspleging een illusie geworden. Het hoe en waarom en wanneer de schending van openbaarheid is begonnen, blijft vooralsnog in duisternis gehuld en biedt een onderwerp voor een vervolgstudie met hoge prioriteit.

Opgemerkt wordt, dat kwaliteit slechts de verzameling van vereiste kenmerken is van de doelstelling van de rechtspleging en niet meer. Een systematische en zorgvuldige invoering van het ISO 9000 systeem in het rechtsbedrijf, zoals dat reeds lang in andere wereldwijd opererende organisaties is ingevoerd, kan hiertoe bijdragen.

GRONDBEGINSELEN VAN OPENBAARHEID VAN RECHTSPLEGING

De openbaarheid van rechtspleging wordt door de wetgever dermate belangrijk geacht, dat zo lang er rechtspraak bestaat, zowel nationaal als internationaal, grote aandacht is besteed aan openbaarheid van rechtspleging. Dit is in wetgeving vastgelegd.¹⁵ Figuur 1 illustreert in het rechtsproces de plaats, waar openbare rechtspleging moet plaatsvinden.

Figuur 1. Illustratie van de totstandkoming van de openbare uitspraak in het rechtsproces. In het rechtsproces zijn twee fasen openbaar, de terechtzitting met pleidooi, ook het requisitoir te noemen en de uitspraak. Openbaarheid maakt het proces verificerbaar. De beslissing is onderworpen aan Artt. 5 lid 2 en 7. Wet RO. Voor het opmaken van de minuut en afgifte van afschriften en grossen daarvan, wordt verwezen naar artt. 156 lid 2, 160 lid 1 en 2 Rv; artt. 28, 230 en 231 eerste lid, en 290 derde lid Rv.

¹² Correspondentie mr. J.H. Huijzer, aan gerechtsdeurwaarders Van Gompel & Van Ooijen, d.d. 29 juli 2004; rolnummer 809/03.

¹³ Beslissing plaatsvervangend voorzitter van Raad van Discipline, d.d. 5 oktober 2005, nr. 05-255 U.

¹⁴ Zie http://nl.wikipedia.org/wiki/romeins_recht.

¹⁵ Als bron is gebruikt Burgerlijke Rechtsvordering, tekst en commentaar, uitg. Kluwer, 2002 en de Grondwet.

Openbaarheid van rechtspleging speelt zich dus af in twee fasen van het rechtsproces, tijdens de openbare behandeling der terechtzitting en tijdens de uitspraak, dus aan het begin en aan het eind.¹⁶

Openbaarheid Terechtzitting

Artikel 27 Rv ziet toe op de openbaarheid van de terechtzitting, terwijl artikel 28 Rv een bepaling bevat over de openbaarheid van uitspraken.

Artikel. 27 – 1 Rv *De terechtzitting is openbaar. De rechter kan evenwel gehele of gedeeltelijke behandeling met gesloten deuren of slechts met toelating van bepaalde personen bevelen:*

- a) *in het belang van de openbare orde of de goede zeden,*
  - b) *in het belang van de veiligheid van de Staat,*
  - c) *indien de belangen van minderjarigen of de eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer van partijen dat eisen, of*
  - d) *indien openbaarheid het belang van een goede rechtspleging ernstig zou schaden.*
- Schending van het bepaalde in art. 27. – dus niet openbaarheid, waar openbaarheid verplicht is, wordt bedreigd met nietigheid.

Artikel 4. - 1 Wet RO. *Tenzij bij de wet anders is bepaald, zijn, op straffe van nietigheid, de zittingen openbaar.*

- 2 *Om gewichtige redenen kan het onderzoek ter zitting geheel of gedeeltelijk plaatsvinden met gesloten deuren. In het **Proces-Verbaal** van de zitting worden de redenen vermeld.*

In navolging van het bepaalde in art. 6 EVRM, art. 121 Grondwet, art. 4 Wet RO en art. 14 BUPO, is als uitgangspunt opgenomen, dat de behandeling der terechtzitting in het openbaar dient te geschieden. Het beginsel van openbaarheid van rechtspraak acht de wetgever dermate belangrijk, dat voor opneming in afdeling 3 is gekozen, naast art. 121 tweede zin Grondwet, en art. 4 Wet RO.

Openbaarheid Uitspraak

De wetgever acht het noodzakelijk en van groot belang, dat de uitspraak in het openbaar geschiedt. Een zeer belangrijk aspect van de openbaarheid van rechtspraak is tevens, dat de uitspraak, direct na de uitspraak op schrift beschikbaar is.

Artikel 28 - 1 Rv. *De uitspraak geschiedt in het openbaar.* “Stelliger nog, de uitspraak zal in het openbaar geschieden.” (Burg. Rechtsvordering, Tekst en Commentaar, pagina 72).

Artikel 5. - 1 Wet RO *Op straffe van nietigheid geschiedt de uitspraak van vonnissen en arresten in burgerlijke zaken en strafzaken in het openbaar en bevatten deze beslissingen de gronden waarop zij berusten.* “In de praktijk kan / mag volstaan worden met een gedeeltelijke voorlezing.” (Burg. Rechtsvordering, Tekst en Commentaar, pagina 72).

Artikel 121 Grondwet tweede zin: *De uitspraak geschiedt in het openbaar.*

Artikel 6 EVRM *judgement shall be pronounced publicly.*¹⁷

Artikel 14 BUPO met betrekking tot een eerlijke en openbare behandeling door een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige bij de wet ingestelde rechterlijke instantie.

¹⁶ Naast deze voorschriften van openbaarheid bestaan er ook voorschriften die het recht op inzage van het dossier regelen, i.e. art. 28 Rv; art. 7.1 van het landelijk rolreglement (LRR); en art. 838 Rv.

¹⁷ Nederland heeft de volgende verdragen ondertekend en heeft zich daarmee onderworpen aan:

- ❖ Universele Verklaring van de Rechten Van de Mens; Parijs, 10 december 1948
- ❖ Internationaal Verdrag Inzake Burgerrechten en Politieke rechten (BUPO); New York, 19 december, 1966,
- ❖ Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM); Rome, 4 november 1950.

Artikel 7.4 van het LRR *Het vonnis wordt terstond na het uitspreken ervan in afschrift beschikbaar gesteld aan partijen.*

Artikel 229 Rv *De rechter bepaalt de dag waarop hij uitspraak zal doen en deelt deze dag aan de eiser en aan de in het geding verschenen gedaagde mede.*

FENOMENOLOGIE VAN DE NIET – OPENBARE PROCESGANG

Bij de bespreking van de fenomenologie van openbaarheid, wordt uitgegaan van beschikbare feiten en bewijsmiddelen. Verwezen wordt onder andere naar “**De Stevens - Schipper methode**,” NJB van 17 juni 2005, nr. 24.

a) De terechtzitting. Ten onrechte laat het Landelijk Rol Reglement (LRR) de mogelijkheid van het al of niet houden van een terechtzitting open, doordat partijen om pleidooi dienen te verzoeken. **Pleidooi- op - verzoek** is principieel onjuist, daar hiermede de openbaarheid van de terechtzitting in gevaar komt. Er dient altijd een openbare terechtzitting te zijn als procesonderdeel van een eerlijke en openbare procesgang.

b) Uitspraak bij vervroeging. Art. 229 Rv vermeldt: *De rechter bepaalt de dag waarop hij uitspraak zal doen en deelt deze dag aan de eiser en aan de in het geding verschenen gedaagde mede.* Echter het komt regelmatig voor, zowel bij rechtbanken en gerechtshoven dat de uitspraak plotsklaps en tot ontsteltenis van partijen “**bij vervroeging**” wordt gedaan.¹⁸ Dit is een “uitvinding” die volstrekt onverenigbaar is met art. 229 Rv. Van de eerder medegedeelde dagbepaling wordt afgeweken, zonder kennisgeving vooraf en zonder wettelijke basis en motivering aan partijen. Deze handelwijze stelt partijen voor een fait accompli. Partijen worden hiermede in de onmogelijkheid gesteld bij de uitspraak aanwezig te zijn en dientengevolge is de uitspraak niet openbaar. Deze handelwijze is volledig in strijd met het grondbeginsel van **openbaarheid** van uitspraak. Uitspraken bij vervroeging gedaan, ondermijnen de grondrechten van de burgers. **Uitspraken “bij vervroeging” – zonder aankondiging vooraf - zijn dan ook altijd rechtsongeldig.** Tegelijkertijd wordt door vervroeging ook het recht tot wraking ontnomen, daar wraking tot aan de dag van de uitspraak mogelijk is.¹⁹

c) De anonieme ondertekening van minuten. Onderzoek heeft geleerd, dat minuten – de oorspronkelijke akten ex art. 160 lid1 Rv, anoniem ondertekend worden, door daartoe **niet** bevoegde ambtenaren, **niet** met rechtspraak belast, **geen** deel uitmakend van de betreffende kamer, **noch** getuigen zijn geweest van de gedane waarnemingen en verrichtingen. Vervolgens is vastgesteld, dat voor alle meervoudige kamers, n’importe quoi de samenstelling van de kamer, de minuut steeds ondertekend wordt door **dezelfde twee anonieme personen.**²⁰ Daar de minuut ondertekend dient te worden door de voorzitter en de griffier van de terechtzitting ex art. 230 lid 3Rv, is sprake van valsheid in geschrift, c.q. valselijk opmaken. Zoals reeds is opgemerkt, is voor het valselijk opmaken van een vonnis of arrest, niet-openbaarheid een conditio sine qua non. Het valselijk opmaken brengt niet-openbaarheid (in het geheim, gesloten) met zich mee.

d) Het niet opmaken van de minuut. Bij het gerechtshof Amsterdam worden – geheel in strijd met art. 160 lid 1 Rv - van de rechterlijke beslissingen van meervoudige kamers überhaupt geen oorspronkelijke akten – minuten- (meer) opgemaakt. Wat getoond en

¹⁸ Beslissing gerechtshof Amsterdam, 3 februari 2005, zaaknummer 740/2004 GDW; Hoge Raad, nr. CO4/240 HR, 7 oktober 2005; Rechtbank ‘s-Hertogenbosch, zaaknummer 38164CV EXPL 05-1976, 21 juli 2005.

¹⁹ Zie ook Nederlandse Jurisprudentie HR 13 september 1991, 14149.

²⁰ De namen van de anonieme ondertekenaars staan vermeld in het rapport “Nieuwe Richtlijnen..... Een vergelijkend onderzoek” van augustus 2004, Van Putten et al. (<http://www.hollandpromote.com>); *ibid.* “Van Putten et al., NJB, 24, 17 juni 2005.

overgelegd wordt aan partijen is slechts een geschrift, ondertekend door **twee anonieme personen** en volledig strijd met art. 230 lid 1 a tot en met h, lid 2 en lid 3 Rv en 231 Rv. Als er geen oorspronkelijke akte bestaat, kunnen er vanzelfsprekend geen afschriften en grossen bestaan, ex artt. 156, 157, 159, 160 lid 2 Rv en 231 Rv.²¹ Dit soort geschriften kan dan ook niet erkend worden, daar ze niet constitutioneel tot stand zijn gekomen. Van een openbare uitspraak is vanzelfsprekend geen sprake.

e) Het niet ondertekenen van afschriften en grossen. Bij de gerechtshoven 's – Hertogenbosch en Amsterdam zijn de beweerdelijk opgemaakte afschriften en grossen, of niet ondertekend danwel ondertekend door **anonieme** administratief gerechtsambtenaren, die daartoe niet bevoegd zijn, dan wel wordt volstaan met een stempeltje met de vermelding “**w.g.**”²² de griffier en de rolraadsheer. Ondertekening door de voorzitter en de griffier van de terechtzitting ex art. 230 lid 3 Rv ontbreekt dan ook. Van **openbaarheid van de uitspraak** is geen sprake.

Ten aanzien van het valselijk opmaken van geschriften wordt verwezen naar de volgende jurisprudentie: *Voorop gesteld moet worden dat valselijk opmaken in de zin van art. 225, eerste lid Sr ook omvat het plaatsen van de handtekening of naam van een derde onder een overigens waarheidsgetrouw opgemaakt geschrift, aangezien daardoor een onjuist beeld ontstaat omtrent de identiteit van de auteur die dat geschrift heeft opgesteld en dus omtrent de herkomst daarvan*. HR nr. 111.872, 14 december 1999. *Een geschrift is vals opgemaakt, indien het de onjuiste voorstelling wekt afkomstig te zijn van iemand, wiens ondertekening het draagt*. HR 15 juni 1931, NJ 1932, 1342. Voor het valselijk opmaken van een geschrift, meer specifiek een authentieke akte²³ is niet- openbaarheid een conditio sine qua non.

f) Openbare- uitspraak- op- verzoek. Eerst op verzoek van partijen worden vonnissen in het openbaar uitgesproken! (zie ook bij terechtzitting: **pleidooi - op - verzoek**) Uit het feit dat de uitspraak eerst op verzoek wordt gedaan, blijkt klip en klaar dat het geen gebruik is vonnissen en arresten in het openbaar uit te spreken. De vermelding onder het dictum: *...en in het openbaar uitgesproken in aanwezigheid van de griffier*” is in strijd met de feiten en dan ook gewoon misleiding.

g) De veel gedane mededeling: “Uw verschijning ter terechtzitting is niet nodig. Een afschrift van het vonnis zal u worden toegezonden”. Dit treft vooral als de uitspraakdatum op een zondag valt. Dit impliceert reeds, dat de rechter niet van zins is de uitspraak in het openbaar te doen²⁴.

Uitgaande van de definitie van openbaarheid, kan samenvattend worden gesteld, dat opgemelde fenomenologie structureel leidt tot decodificatie van de rechtspleging, waardoor controle, traceerbaarheid en verifieerbaarheid onmogelijk is gemaakt. De opgemelde fenomenologie van de inbreuk op openbaarheid van de rechtspleging, toont aan een systematische en structurele ontkenning van de grondslagen van openbaarheid van rechtspleging.

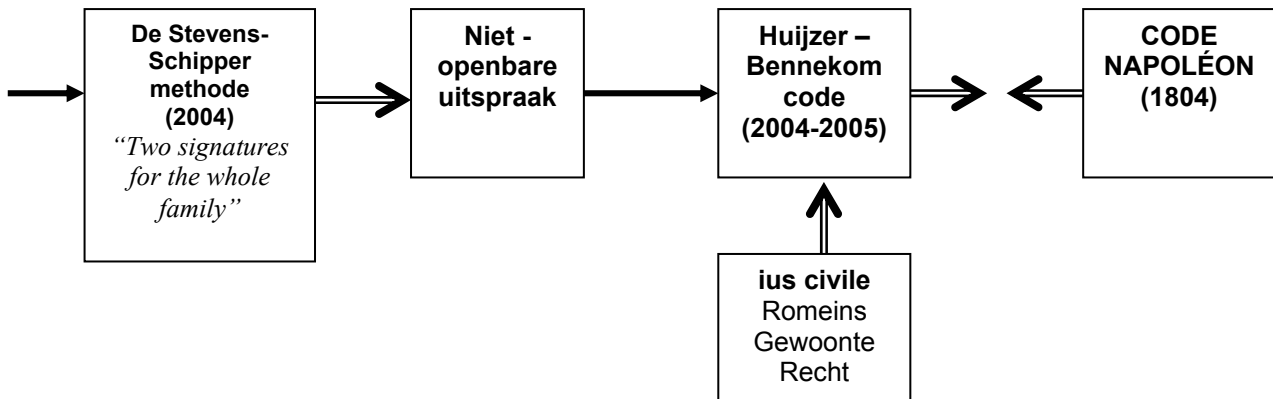
---

²¹ Pagina 268 tot en met 274 Burgerlijke Rechtsvordering, Tekst en Commentaar, Kluwer, uitg. 2002. Art. 1334 - 1336. Code Napoléon.

²² “w.g.” is niet het equivalent van een ondertekening en heeft derhalve geen rechtskracht.

²³ 1317 code Napoléon, An authentic act is that which has been taken by public officers whose duty it is to draw up instruments in the place where the act was reduced to writing, and with the requisite solemnities.

²⁴ Correspondentie Rechtbank 's-Hertogenbosch, zaaknummer 386164 CV EXPL 05-1976, 23 juni 2005.

Figuur 2. Samenvatting van de huidige procesgang geplaatst in het licht van het Romeinse gewoonterecht en de code Napoléon. Achtereenvolgens worden arresten valselijk opgemaakt en uitspraken niet in het openbaar gedaan. Dit wordt in de Huijzer- Bennekom code gerechtvaardigd, volgens Romeinse rechtsbeginselen, het Gewoonterecht. Dit levert een conflict op met de code Napoléon, waarop de Nederlandse rechtspleging is gegrondvest sinds 1804.

Rechtspraak die niet openbaar is, zet de deur open voor willekeur op basis van gewoonterecht, zoals geïllustreerd in figuur 2. Het behoeft geen betoog, dat een organisatie van deze aard kan ontaarden in een dictatuur. De macht, welke op grond van democratische principes bij de burger behoort te liggen, is door het gebrek aan openbaarheid in gevaar.

CONCLUSIES

1. De openbaarheid van de behandeling der terechtzitting en de uitspraak is een constitutioneel beginsel van de rechtspleging.
2. In de dagelijkse praktijk van de Nederlandse rechtspleging, blijkt dat in civiele zaken, het beginsel van openbaarheid is afgeschaft met een beroep op Romeins gewoonterecht.
3. Ongeacht de samenstelling van meervoudige kamers worden uitspraken in burgerlijke zaken ondertekend door steeds dezelfde twee anonieme administratief medewerkers.
4. Anonieme ondertekening resulteert in valselijk opmaken van authentieke akten.
5. De op schrift gestelde valselijk opgemaakte beslissingen worden onttrokken aan publieke controle en kunnen volgens art. 1318 code Napoléon, op zijn best, aangemerkt worden als "private writings."
6. Uitspraken niet in het openbaar uitgesproken, missen de constitutioneel wettelijke grondslagen, missen elke conformiteit met internationale verdragen, zijn illegaal en daarmee nietig.
7. Het instellen van cassatie is geen remedie op het ontbreken van openbaarheid, daar de maker in eerste instantie verantwoordelijk is.²⁵

1. ²⁵ Art. 4 code Napoléon; artt. 11 en 13 Wet AB)

DISCUSSIE

Het valselijk opmaken van minuten, afschriften en grossen daarvan, veroorzaakt impliciet een de-codificatie van de grondwettelijk en in de wet verankerde handelwijze en vernietigt tevens de traceerbaarheid van deze geschriften. Er dient een onderzoek opgestart te worden naar de oorzaken en de gevolgen van deze onwettige praktijken. De doelstelling van dit onderzoek dient te zijn om de principes van de rechtspraak, met name, vrijheid en gelijkheid en garanties tegen willekeur weer in ere te herstellen, in de geest van de code Napoléon. Het uit economische motieven steeds maar weer opvoeren van de productie en omloopsnelheid, is geen juridische, noch een maatschappelijke rechtvaardiging.

Het is aan de Regering en de Staten- Generaal als volksvertegenwoordigers, te bevorderen dat het geschonden vertrouwen in de rechtspleging wordt hersteld. Als de openbaarheid in de rechtspraak ophoudt te werken, staat de deur voor een (justitiële) dictatuur vanzelfsprekend op een kier.

November 2005